

Đức huân tước của Đức thánh Cha Biển Đức XVI ban cho các Giám Mục Việt Nam nhân dịp Ad Limina vừa qua, tôi lại nhớ đến quyển sách “Hãy trả lại cho Caesar / Render unto Caesar” của Tổng Giám Mục Denver, Colorado Charles Chaput mà tôi mới đọc cách nay một tuần lễ. Đang viết về cuốn sách thú vị này thì lại có dịp đọc bài nói chuyện của chính tác giả nói về cuốn sách đó trong một cuộc họp luận hội được tổ chức tại Đức ở thành phố Toronto, đồng thời cũng là dịp thú vị và thích đáng.

Đôi khi chúng ta khuyến khích Đức Thánh Cha và các giám mục Việt Nam và những tông đồ đóng gói ghém trong cuốn sách của Tổng Giám Mục Charles Chaput để tìm một bài học cho chúng ta, những người Công Giáo Việt Nam ở trong nước và ở hải ngoại cũng là dịp thú vị và thích đáng.

Cuốn sách nói về đời sống và bản phận chính trị của người Công Giáo. Đức Thánh Cha khuyến khích các Giám mục Việt Nam hãy công tác với công đức chính trị một cách lành mạnh,..... mới phần thì hãy chân thành đón nhận xây dựng một xã hội công chính, liên đới và công bằng để phục vụ toàn dân, nêu cao tinh thần bác ái của đạo Công Giáo, biểu lộ Thiên Chúa là Tình yêu.

Trước khi bắt đầu câu chuyện, Đức Tổng Giám Mục Chaput xác định vài điều:

1- Canada và Hoa Kỳ là hai nước có bản láng giềng thân thiết từ lâu, đến đây người Hoa Kỳ cũng thấy hai nước là một, những thách thức mà hai nước, cấu trúc chính trị của hai nước và ngay cả cách nhìn ra thế giới của hai nước –về một vài phạm vi khác nhau. Những thách thức, những tâm ý nghĩa của một người chính trị của người Công Giáo thì đâu cũng vậy, cho dù sẽ có ít nhiều thay đổi chi tiết tùy theo quốc gia. Tuy nhiên cốt lõi của sự mạnh mẽ người môn đồ Chúa Kitô trong đời sống công cộng thì luôn luôn giống nhau, bởi vì tất cả chúng ta cùng chia sẻ chung một bí tích rửa tội.

2- Điều xác định hai là NIỀM TIN và CHÍNH TRỊ. Nó chung phải là cái gì mới mẻ. Nó rất cũ và xưa như trái núi; đã từng được Đức Tổng Giám Mục nói đi nói lại, nói mãi năm 12 năm qua. Nếu ai đã nghe biết rồi thì cũng vì lẽ tự nhiên bên ngoài tai, nghe khó. Tuy nhiên Henry Ford đã từng nói là: “2% dân chúng có suy nghĩ, 3% nghĩ rằng mình có suy nghĩ, còn 95% thì cho rằng thành phố còn hơn là cái phố ở trên nấm suy nghĩ”. Đức Tổng Giám Mục không bàn về cái nhìn quá bi quan của Ford về con người. Những ngài xác nhận rằng đa số những người ngài đã gặp như một số, linh mục cũng

hôm, họ có đầu óc và biết suy nghĩ để sống một đời sống đầy đủ và hoàn hảo. Tuy nhiên mặc dù không chú ý như vậy nhưng Ford đã nói rất đúng: Tôi vẫn hóa tiêu thụ các Hoa Kỳ nó như một loại ma túy cực mạnh. Nói về luân lý thì xem ra nguyên tắc ta có vẻ rất khó khăn, nguyên tắc ngừng nhưng coi trọng hình thức là một thứ tiêu khi nào không thể bỏ qua, một phương thức thu nhập nhưng tuy rất dễ dàng. Điều này như họ nói khá nhiều về chính trị. Tôi do thế sẽ đòi hỏi phải có khả năng suy nghĩ và phân tích để sống tận tâm ngay nay – không chỉ riêng ở Hoa Kỳ mà ở tất cả những nơi phát triển trên thế giới- xem ra để các tình huống khó khăn phải suy nghĩ. Vậy nói về Chúa và Caesar, nếu thế thì những đức tâm của một Kitô hữu trong số khán thánh giới hiện diện thì cũng đáng công nhận rồi.

Điều quan trọng là mỗi nguyên tắc chúng ta cần phải tu luyện để có một lòng tận tâm Công Giáo chính đáng, tinh tuyền và mạnh mẽ để đi theo đó mà thi hành bổn phận công dân, và phải biết lãnh trách nhiệm, chấp nhận hậu quả của việc mình làm. Không ai có thể làm thay cho chúng ta được. Vì vậy những thế lực chính xác, sống và đến tận thân thể sẽ theo niềm tin Công Giáo của mình quí là rất quan trọng. Nó là chất dẫn dắt duy nhất và đáng tin cậy để một môn đệ Chúa Kitô hành sự trong đời sống công cộng.

“HÃY TRỞ LẠI CHO CAESAR...” [1]

Bây giờ nói về cuốn sách: “Hãy trở lại cho Caesar...”. Tôi sao để có thể viết quyển sách này? Sách nói gì? Sách có ý nghĩa gì đối với nguyên tắc Công Giáo?

LÝ DO VIẾT CUỐN SÁCH NÀY

Vào năm 2004, một luật sư trẻ thu nhập đáng Dân Chủ nhưng chỉ trả lương báo và sống / Pro life ra tranh cử chức vụ dân cử ở Colorado. Ông suýt nữa thắng ngay trong chính một cuộc thu nhập đáng Cộng Hòa. Nhưng ông cho tôi biết quá là khó khăn khi phải trong cùng một lúc vừa ăn vừa uống gây quỹ tranh cử và phải trung thành với niềm tin Công giáo. Do đó sau buổi gặp, ông yêu cầu tôi viết lại tất cả những suy nghĩ về NIỀM TIN và CHÍNH TRỊ thành sách để giúp cho giới trẻ Công Giáo học hỏi, suy nghĩ và sống đức, hành sự như là một “Tôi Gợi Chính Tôi” thế kỷ 21.

Ngoài ra tôi cũng có một lý do khác nữa để viết cuốn sách đó. Thế kỷ 21 mà nói, tôi chán ngấy cái điều chúng ta phải nghe nguyên tắc ta nói các nguyên tắc trong giới công giáo bên ngoài công giáo là nguyên tắc Công Giáo nên yên lòng, đừng nói về tôn giáo của mình và những quan điểm luân lý của đạo mình trong

những cuộc tranh luận công khai giữa cộng chúng trong xã hội. Đó quả là một tờ tường thuật áp ch. Người Công Giáo chúng ta nhất định không thể chấp nhận nó được.

Một lý do nữa khi tôi viết là khi tôi tìm kiếm một tài liệu rõ ràng nói về đạo đức chính trị của người Công Giáo thì không có. Đó là một sự kỳ lạ! Mọi công dân cũng như mọi người công giáo đều có bổn phận góp công sức của mình vào đời sống công cộng. Đó không phải là một phù phép hay một khoa học cao siêu gì. Là công dân một nước, chúng ta không bao giờ được lười mà phải tích cực góp phần xây dựng đất nước cùng với những chuyên viên kinh tế và chính trị. Đời sống chính trị của một quốc gia, cũng giống như đời sống Kitô giáo của chúng ta, nó là chung của tất cả mọi người và mọi người đều có trách nhiệm phải góp phần vun trồng và phát triển. Nếu dân chúng của một nước phụ thuộc vào sự dấn thân tích cực của tất cả mọi công dân, không phải chỉ của những nhà văn viết, các chuyên viên, bộ phận đầu não quốc gia và khối truyền thông báo chí. Đời sống người Công Giáo, chính trị-tức đời sống Công Lý, Công Bình và Công Ích- là một phần của lịch sử của chúng ta. Không ai là phụ, không ai đóng vai như bé trong kịch bản đó cả. Mọi cá nhân đều quan trọng.

NỘI DUNG CUỐN SÁCH ‘RENDER UNTO CAESAR’

Vậy thì cuốn sách nói gì? Đó là cuốn sách đã nói lên cái nội dung của nó. Hãy trở lại cho Caesar cái gì thuộc về Caesar hay là Phận về Quốc Gia bằng Niềm Tin Công Giáo của mình trong Đời Sống Chính Trị. Sách được tóm gọn trong những điểm sau:

*Nhìn biết lịch sử của mình.

Từ nhiều năm nay, nghiên cứu cho thấy dân Hoa Kỳ đã chấp nhận biết gì về lịch sử. Đó là điều rất nguy hiểm, bởi vì cả Thucydides, Machiavelli lẫn Thomas Jefferson đều đã nói “Lịch sử rất quan trọng”. Quan trọng bởi vì quá khứ làm nên hiện tại và hiện tại sẽ tạo ra tương lai. Nếu người Công Giáo không biết lịch sử, nhất là lịch sử của chính mình là người Công Giáo thì sẽ có người khác –thường thì không thân thiện với mình- sẽ làm lịch sử thay cho mình. Nói một cách khác, một người mất trí nhớ thì không có hiện tại và tương lai bởi vì họ không thể nhớ lại được quá khứ. Kinh nghiệm và thực tế cho thấy quá khứ là cái neo của con người. Không có nó, con người như bay lượn vô định trên không. Tương tự như vậy, nếu người Công Giáo chúng ta không nhớ và không biết về lịch sử tôn giáo mình thì chúng ta có ai làm thay cho ta đâu. Lúc bấy giờ chúng ta sẽ chấp nhận có tương lai bởi vì chúng ta không có quá khứ. Nếu chúng ta không biết Giáo Hội đã hành động, làm việc và tranh đấu thế nào để có những qui luật chính trị trong quá khứ thì ngày nay chúng ta chấp nhận có thể hiểu biết và suy nghĩ một cách trong sáng

về những tình huống quan, liên hệ giữa Giáo Hội và quốc gia.

*Hoa Kỳ là một quốc gia tôn giáo

Hoa Kỳ không phải là một quốc gia thế tục, vô đạo. Sĩ gia Paul Johnson có lần đã nói “Hoa Kỳ là một quốc gia được sinh ra là Tin Lành” Đó là tôn giáo gốc duy nhất. Dĩ nhiên Hoa Kỳ không có Quốc Giáo nhưng có những cơ sở công không thuộc về giáo phái nào cả. Cũng có nhiều người đi tìm kiếm cho những người có đạo và không có đạo sinh hoạt. Những Hiệp Hội Công Quốc không bao giờ được thiết lập với chức năng vô tôn giáo. Hầu như tất cả các nhà lập quốc đầu tiên là Kitô hữu hay ít nhất cũng chấp nhận tôn giáo. Tất cả những cơ sở công và những tình huống của chúng ta với con người đều dựa trên căn bản tôn giáo. Nếu chúng ta loại bỏ Thiên Chúa ra khỏi đời sống công cộng thì cả chúng ta cũng loại bỏ nguồn gốc chúng ta ra khỏi lý tưởng quốc gia của chúng ta.[2]

*Hãy làm sáng tỏ các ngôn từ về chính trị

Chúng ta cũng nên xác định những danh từ thuộc về Chính Trị cho rõ ràng, bởi vì ngôn từ rất quan trọng; nó biểu hiện suy nghĩ của chúng ta, và suy nghĩ của chúng ta sẽ dẫn đến hành động. Khi chúng ta dùng từ sai lệch ý nghĩa của ngôn từ như danh từ “Công Ích” “Lợi ích Tâm” hoặc “Công Đồng” hay “Gia đình” thì chúng ta đã làm mất ý nghĩa của ngôn ngữ là thứ ta dùng để diễn tả suy nghĩ của chúng ta về pháp luật. Ngôn ngữ “bất lợi” hay cả tình làm sai lệch ý nghĩa của ngôn từ sẽ đưa tới tranh luận bất lợi và luật lệ bất hòa. Đơn cử một thí dụ: Chúng ta biết rằng “Nhân quyền không phải là một nhân đức Kitô giáo. Bác Ái, Công Lý, Tự Bi, Khôn Ngoan, Lợi ích Thiêng.... mới là những nhân đức Kitô giáo. Vậy mà trong nhiều công đồng, nhân quyền, chủ đề đang là một nguyên tắc quan trọng để sống trong khi đó nhân quyền thì nó không bao giờ là một chủ đề cùng đích. Thúc đẩy, nhân quyền, chủ đề đang là ác trong xã hội và cuộc sống thì nó đã là một hình thức của ác rồi. Người ta thường nói: “Yên lòng thì cả là đáng lo”. Cũng giống như vậy, dân chủ đa nguyên không có nghĩa là người Công Giáo phải yên lòng trước công chúng, không được phát biểu / lên tiếng về những vấn đề luân lý quan trọng và cần thiết, lý do hoàn toàn khác khăn và từ như do những quan niệm lệch lạc trong cùng cách hành sự. Một nền dân chủ lành mạnh, được đặt trên nền tảng lâu bền, đòi hỏi phải có những tranh luận gay gắt về luân lý. Đa nguyên thực sự cũng đòi hỏi người dân phải có một niềm tin sắt đá, luôn luôn sẵn sàng đưa ra những phán quyết của mình trước công luận, một cách ôn hòa và tôn trọng kính trong khuôn khổ luật pháp những phán quyết lợi ích, không chấp nhận bất kỳ ai. Không làm được như vậy thì chúng ta chỉ là một công dân dốt, một loại dốt o trịch, gian dối hoặc là dốt o trong đời sống mà thôi.

***Ranh giới giữa Thiên Quyển và Thế Quyển**

Khi Chúa Giê-su nói với những người Pharisiêu và những người thu thuế phe Herode như trong Tin Mừng thánh Mathew (Math. 22: 21) là “Hãy trả cho Caesar cái gì thuộc về Caesar và trả cho Thiên Chúa cái gì thuộc về Thiên Chúa” là Người đã vạch ra quá rõ ràng cái cấu trúc của tôn giáo và quốc gia. Ngài đã dạy chúng ta phải nghĩ thế nào về tôn giáo và quốc gia thế kỷ này và ngay cả hiện nay. Caesar là vua có cái quyền của một ông vua. Chúng ta là dân có bản phận dân sự là vâng lời và kính trọng vua. Những sự vâng lời đó có đi kèm là bản giới hạn bản phận những cái gì thuộc về Thiên Chúa.[3]. Caesar không phải là Thiên Chúa. Chỉ có Thiên Chúa mới là Chúa mà thôi. Mà quốc gia thì phải thuộc vào Thiên Chúa và phải trả lời Thiên Chúa về những công việc mà họ đã làm đối với dân là những người mà Thiên Chúa đã tạo dựng nên. Bản phận của chúng ta là những tín hữu phải biết hình dung ra xem cái gì thuộc về Caesar, cái gì thuộc về Thiên Chúa để mà đặt nó vào đúng vị trí thích hợp của nó trong cuộc sống của chúng ta, trong những quan hệ của chúng ta với tha nhân và nhà nước.

***Tham gia sinh hoạt chính trị là Bản Phận và Đức Giáo của người Kitô Công Giáo**

Sau khi đã nói tất cả những điều như trên thì cuốn sách “Hãy trả lời cho Caesar”, trong thực tế, có ý nghĩa gì đối với mọi người Kitô Công Giáo chúng ta? Dĩ nhiên mọi người chúng ta có bản phận phải trả lời cho đức chúa trời cho niềm tin của chúng ta trên nền tảng những huấn lệnh của Giáo Hội. Nó cũng còn có nghĩa là chúng ta có bản phận phải tham gia vào những sinh hoạt chính trị. Thế sao vậy? Bởi vì chính trị là thực thi quyền lực, và vì lẽ đó nên cái quyền đó phải luôn luôn có một nội dung luân lý, đạo đức và nhân bản hữu đem lại kết quả tốt cho người dân.

Là Kitô hữu, chúng ta không thể nói chúng ta yêu Chúa mà lại không nghĩ gì đến những nhu cầu của người hàng xóm và của tha nhân. Yêu Chúa cũng giống như yêu người phải như. Một ông chủ nói với tôi là ‘anh yêu em’ thì quí là tuy tôi đáp lại. Nhưng bà vợ tôi còn phải chờ xem ông chủ nghĩ thế nào về cái tình yêu đó thế nào. Thế nên tôi nhớ vậy, nếu chúng ta nói chúng ta là người Kitô Công Giáo, chúng ta cũng phải chờ đợi thế nào về cách và cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Phải có tha nhân bằng cách làm việc, tranh đấu cho công lý, công bằng, cho bác ái và sự thật trong đời sống chính trị của quốc gia là một trong những phương cách rất quan trọng mà chúng ta phải làm.

Tách biệt Tôn Giáo ra khỏi Chính Trị hay Đeo ra khỏi Đeo không có nghĩa –hay chăng bao giờ có nghĩa- là tách biệt Niềm Tin Công Giáo ra khỏi (hay đem ra khỏi) những bất công xã hội

trong xã hội, ra khỏi những chốn địa chính trị và những hành động / hành vi chính trị. Tách biệt ra khỏi vậy tức là tôi tôi chính mình là người Công Giáo; không có tôi tôi Chúa để chúng ta “Hãy là Men cho đời” (Math.13:33) và “ Hãy đi làm cho muôn dân trở thành môn đồ...” (Math.28:19). Tách biệt như vậy là ta đã đánh cắp mất cái nên tôi / nên dung dộ o lý của xã hội, tôi tôi như bị u mê t anh chàng đã có vợ hãy hành sự như là đức thân nên công cộng. Dĩ nhiên anh chàng đó có thể làm như vậy, nhưng cuộc hôn nhân của họ nên chắc cũng chung bền vững đức bao lâu.

ĐẠO ĐỨC PHÁI VÀ BỮU CỬ

Đức Tổng Giám Mục Chaput nói là ngài chọn lọc thu thập về đạo đức phái chính trị nào cả, bởi vì mất phần ngài là giám mục, mất phần vì bấy giờ ngài đã lên tu nên khôn ngoan hơn xưa. Nhưng khi còn là một linh mục trẻ, ngài ở trong ban vận động tranh cử của Bobby Kennedy. Sau này năm 1976 và 1980 Đức Tổng Giám Mục tình nguyện vận động cho Jimmy Carter. Nếu hỏi đạo đức gì của Đức Tổng Giám Mục là đạo đức nào thì phải nói là đạo đức Dân Chủ. Nhưng trong sách Đức Tổng Giám Mục nói là mất trong những bài học mà chúng ta học được 50 năm trước là khi mà mất đạo đức chính trị Công Giáo và ý thì tôi không có. Nhưng kinh nghiệm cho thấy người Công Giáo càng cảm thấy thoải mái với bất cứ một đạo đức chính trị nào sớm hơn thì cái đạo đức này càng tôi đạo đức hơn hơn bấy nhiêu và chọn lọc còn đem xưa gì đến những người tu của người Công Giáo nữa.. Trung thành với đạo đức phái theo thói quen hay theo truyền thống gia đình hoặc quy định của giai cấp, sắc tộc màu da thì chọn lọc là như mất theo đuôi mà thôi.. Đó là lỗi tôi tôi, tôi tôi bị ràng buộc, nguy hiểm chết người.... Vận động nào cũng quan trọng cả. Đức tính nào cũng hay hơn. Hành sự theo nguyên tắc cũng cần thiết. Nhưng trung thành với đạo đức chọn lọc vì đạo đức thì là con đường cùng không tôi thoát.

Viết cuốn sách “Hãy Trở Lại cho Caesar” –Đức Tổng Giám Mục nói- không phải để ủng hộ hay công kích bất cứ một đảng viên hoặc đạo đức phái chính trị nào. Mục đích viết sách để nói lên rằng là trình bày những điều thực tế cần thiết mà người Công Giáo cần phải có và áp dụng trong những sinh hoạt chính trị và cuộc sống hàng ngày nên công đức xã hội, quốc gia và với mọi người, đức biết thì hành trong cuộc bầu cử để đưa phẩm giá hay toàn quốc hay truyền thống những bất công xảy ra trong xã hội để với cá nhân hay chung cho cả công đức dân tộc và đức nhân loại

Ba tuần trước ngày bầu cử tổng thống HK hôm tháng 11 năm 2008, Đức Tổng Giám Mục đã viết:

-Tôi tin rằng người sĩ Obama, không cần biết ông tài năng thế nào, nhưng chắc chắn ông là một đảng viên ủng hộ những thủ tục đạo đức Dân Chủ ủng hộ phá thai từ khi vụ Roe vs Wade năm 1973 được quyết định. Trong cuộc tranh cử, Obama không chọn là một đảng viên TT chọn truyền thống

phá thai một cách điên cuồng, ông còn phớt lờ, đòi hỏi bất kỳ ai ủng hộ giết trẻ con còn trong bụng mẹ là một hành động đáng trách. Nên nhớ là mục sư Dietrich Bonhoeffer thuộc Giáo Hội Lutheran đã công khai gọi hành động giết hại nhi là SÁT NHÂN. Ấy vậy mà tại Địch Hội Dân Chủng Denver tháng 8 năm 2008, chúng sẽ ủng hộ / anti life / Pro choice, phá thai đã là chủ trương chính thức của đảng dân chủ.

Giờ đây một số người Công Giáo hay nói, tôi ủng hộ là “Obama trở thành một viên đá tảng” “phòng sẽ ủng hộ / ProLife” thì ông ta cần phải có một khả năng dứt biệt và phi thường là ông có thể thôi miên ông họ có một lý luận nào đó hay cái gì đó hời hợt nữa...đó trở thành nhân vật phòng sẽ ủng hộ (chúng phá thai). Như vậy thì dĩ nhiên đảng dân chủ chọn một viên đá tảng cho đảng mình là “Phòng Sẽ Ủng hộ”. Lúc đó ý nghĩa của từ “Phòng Sẽ Ủng hộ” sẽ phải đảo ngược lại.

Như vậy thì tôi lại có lý do để làm sáng tỏ vấn đề này nữa. Trong cuộc sống văn minh hiện đại ngày nay – kể cả trong Giáo Hội Công Giáo – người ta thường bị lôi cuốn tâm giằng vò, áy náy vì những điều gì mờ ám ngoài ý muốn để chứng tỏ mình là kẻ khôn ngoan và có thể cách, những thói quen lại bị mình thành một thói quen hèn. Con người thì phải biết kính trọng và đối xử lịch sự với nhau, nhưng đảng thì cũng phải biết nói với nhau lại chân thật một cách thẳng thắn.

TT Obama là một người thông minh và có vài khả năng dứt biệt. Ông có tài lôi cuốn người nghe. Nhưng dù ông có tài gì đi nữa, ông cũng không thể che giấu được ông là người chủ trương “Phá Thai” và vẽ ra một viễn tượng, những trình bày hùng vĩ Đoàn Kết, Hy Vọng và Thay Đổi. Dĩ nhiên ông có thể thay đổi. Tất nhiên một vài điều sẽ phải thay đổi khi một người bước vào Tòa Nhà Trắng. Quyển lịch làm cho người ta trở thành quý phái, nhưng đảng thì lại làm gì mà giá trị của những người khác. Nhưng tôi nghĩ đó có thể được cải thiện. Nhưng luật lệ tất có cái gì đó thêm. Nhưng là người Công Giáo, ít nhất chúng ta cần phải làm việc với chính mình và với tha nhân, nhưng người chung quanh ta và những sự thật lịch sử chính trị mà chúng ta có thể nhìn thấy rõ ràng khi đi sâu.[4]

Nhưng bù lại thay, với chính quyền hiện tại, người Công Giáo tại Hoa Kỳ lại gặp khá nhiều khó khăn. Tại sao vậy? Tinh thần của đua nọ nhọ đã thay thế sự thoái lui một số những người Công Giáo có cảm tình với đảng Dân Chủ như văn sĩ, học giả, nhà báo và những nhà hoạt động xã hội đã từ chối những người “Phòng Sẽ Ủng hộ” là quá thân thiện với đảng Cộng Hòa. Nhưng họ đâu có biết rằng, cuối cùng khi ra thì đảng nào cũng vậy thôi.(Caesar is an equal opportunity employer).

1- Quyϑn hành cϑa tϑt cϑ mϑi thϑ lϑnh chính trϑ, nhϑng nhϑ lϑnh đϑo quϑc gia lϑ do Thiϑn Chϑa mϑ cϑ, cho nϑn chϑng ta khϑng bϑt buϑc phϑi thϑ n phϑc hay cϑng tϑc vϑi hϑ khi hϑ lϑm đϑi uϑc. Trϑi lϑi, chϑng ta cϑ bϑn phϑn phϑi thay đϑi nhϑng luϑt lϑ bϑt công bϑt chính vϑ chϑng lϑi tϑi ϑc trong đϑi sϑng công cϑng bϑng cϑ lϑi nϑi lϑn hành đϑng mϑt cϑch ϑn hϑa. Sϑ nϑ trϑng thϑc nhϑt cϑa chϑng ta đϑi vϑi chính quyϑn lϑ chϑng tϑ niϑm tin Công Giϑo vϑ phϑn quyϑt luϑn lϑ cϑa chϑng ta khϑng cϑn phϑn trϑn xin lϑi.

3- Đi u th ba c n nh . N u chúng ta ch tuyên b đi u chúng ta tin mà không mu n s ng và hành đ ng v i NI M TIN đó thì ch ng có ý nghĩa gì c .. Tuyên b mình là ng i Công Giáo thì đ , nh ng S ng và Hành Đ ng đ ch ng t là ng i Công Giáo m i là quan tr ng. Nhi u ng i Công Giáo đã b phi u b u cho Obama và cho c Mc Cain n a, b i vì c hai đ ng đ u có nh ng ng i đảng hoàng t t . Nh ng khi bi t r ng 54% ng i công giáo b u cho Obama tháng 11 v a qua thì rõ ràng là suy t c a con ng i qu nh sống bi n n ng d u. Chúng ta có th đ t v n đ là có bao nhiêu ng i th c s thi hành Ni m Tin c a mình? N u b u cho Obama là th c hành ni m tin thì ph i ch ng b u cho McCain là không thi hành ni m tin ho c ng i c i? Dĩ nhiên khi b u cho ng i mình mu n thì ai cũng có lý c a mình c . Ch ng có ai có th làm th ng kê cái bí m t th m kín trong tâm can con ng i. Nh ng con s ng i b u cho th y nó có m t giá tr nào đó, m c dù chúng ta không th b xét đoán b ng cu c b u phi u. Chúng ta s b phán xét xem chúng ta có ch ng t b ng hành đ ng c a chúng ta hay không khi chúng ta nói “Tôi là ng i Công Giáo và Chúa Kitô là Thiên Chúa c a tôi”.

8 / 14

Vấn đề là biết bao nhiêu lầm lỗi của chúng ta đã chứng minh quá nhiều trong quá khứ mà hậu quả của nó chính là tình trạng lạc hậu khi chúng ta biết nhận ra nó và sửa chữa. Sự thật là cộng tri đoàn Hoa Kỳ đang thay đổi cộng đồng phụng dưỡng di sản luân lý để đáp ứng nhu cầu tu tập. Đó không phải là một sự thay đổi tâm hồn và tinh thần biết mình biết ta. Chúng ta không phải chờ đợi để trở thành một cái văn hóa mới là “Hoa Kỳ” hay văn minh mới, toàn cầu hóa mà chúng ta còn biết nó thu hút, cộng đồng và tiêu hóa luôn. Lúc đó chúng ta không làm tròn bổn phận của chúng ta đối với những người họ lạc hậu và cộng tri đoàn. Sự hiện diện thực sự của người Công Giáo trong đời sống người dân Hoa Kỳ sẽ tiếp tục yêu cầu và đòi hỏi biết mình.

Cộng đồng nào có bầu cử là tôi đi nghe những người Công Giáo than phiền là có quá nhiều sự phá thai. Những đó có phải là tình trạng bất bình đẳng nó phải như vậy không? Một trong những xác định rõ ràng nhất là người Kitô hữu thì sẽ khai khác biết với những người ngoại và văn hóa của họ là “tôn trọng sự sống con người”, và để biết “tự do phá thai”. Chúng ta không thể nhận mình là Công Giáo mà lại không tránh và nhận những điều cho người ta giữ hai mặt và còn trong bóng tối. Chúng ta không thể nhận mình là “Công Giáo” mà lại để ý tán thành “Phản đối chọn / Pro-choice” cùng một lúc mà không nhận lãnh trách nhiệm và vì mình làm cùng hậu quả vì giữ hai mặt. Chúng ta không thể nói xuống với những chứng trình giết phá thai mà không hành động một cách thiện lành để có thể thay đổi luật lệ giữ hai mặt. Là người Công Giáo, chúng ta phải tin rằng mọi sự sống con người đã được thánh hóa. Nếu chúng ta thực sự không tin là đứa trẻ trong bóng tối là con người khi mà sự sống bắt đầu thì chúng ta không thể đối mặt, đối diện người và đời của Chúa và hãy nói rằng “tôi không phải là con người”.

Giáo huấn xã hội của Công Giáo vượt qua cộng đồng phá thai. Ở Hoa Kỳ chúng ta còn nhiều vấn đề khác nhau cộng đồng phải đối diện, từ việc cộng đồng và dân tộc, vấn đề nghèo đói và vô gia cư.[6] Giáo Hội tại Denver và toàn thể Hoa Kỳ đã hứa làm những chuyện đó. Những chúng ta cộng đồng phải làm tốt hơn nữa để giúp những người có vấn đề khi mang thai. Các giám mục Hoa Kỳ đã áp lực trên những người lãnh đạo quốc gia và vấn đề này từ hơn 30 năm nay. Thành ra chúng ta biết tiến ra giúp đỡ những người mang thai bất đắc dĩ để được một tròn con vuông, có nghề nghiệp công ăn việc làm, đứa con được nuôi dưỡng trong lòng còn hơn là biết tiến ra để cho phép và tài trợ những hành động giết người một cách thủ đoạn kín. Chúng ta không thể kiên trì một xã hội bóng tối của những đứa trẻ chết chóc chào đời. Quyển sách Sống là một quyển căn bản của con người và nhân quyền. Nếu chúng ta làm ngược lại không biết thì sẽ mâu thuẫn các quyển luật khác và nhân quyền cũng sẽ bị chính trị hóa và chi phối.

HY VƯỢNG / ĐỨC CƯỜNG

Một trong những tội mà chúng ta nghe đến nhằm tai trong cuộc sống đang tranh cãi đang thời kỳ Hoa Kỳ và qua là “HY VáNG”. Tôi thấy từ “Hy Váng” là danh từ duy nhất trong Anh ngữ mà người ta thường dùng một cách sai lầm cho hai hai từ “Tình Yêu”. Đôi khi người ta dùng nó một cách riêng tu từ để phân bua giả dối, thí dụ như câu nói: “Tôi ‘hy vọng’ hôm nay tôi không nói điều gì quá ngu xuẩn”. Nhưng đối với người Công Giáo, hy vọng là một nhân đức từ Đức Chúa, nó không phải là một sự chờ đợi chờ có cảm tính hay làm bằng hình nhân đức hoặc tuyên truyền chính trị tranh cãi như một thói. Từ nhân đức / Virtue do từ tiếng La tinh là VIRTUS mà ra, có nghĩa là sức mạnh và can đảm. Hy Váng Thiên thì không có cảm tính. Nó chờ đợi có nghĩa gì đó mà liên quan tới như trong những cuộc sống đang tranh cãi. Hy Váng bao gồm / đòi hỏi và là một lỗi / một từ của những ai tin tưởng. Vì vậy, ít nhất là đối với người Kitô hữu, Hy Váng đòi hỏi chúng ta phải tìm cho ra câu trả lời đích đáng cho vấn đề hay một chuyện nào đó khó khăn trong cuộc sống khi phải nói “Không, chúng ta không thể làm điều gì tốt đẹp này được” thay vì “Có, chúng ta có thể làm được...”

Bây giờ năm và trước văn hào nổi tiếng người Pháp là Georges Bernanos đã viết tiểu luận “Bài giảng của một tên bất kỳ” tri[7] vào ngày lễ kính thánh Teresa thành Lisieux” Bernanos đã nghĩ kinh khủng đối với chính trị như ông yêu mến Giáo Hội Công Giáo vô cùng. Ông rất mực công minh. Ông chờ đợi thích phe này mà cũng chờ đợi phe kia. Ông là có óc khôi hài châm biếm rất sắc bén đối với những người tin vào thói máu, những kẻ tàn nhẫn và những người dốt nát những người làm bằng tay đây là người Công Giáo, các giáo dân là những giáo sĩ.

Trong câu chuyện của ông, ông tin rằng từ “Điều mà bất cứ một người bất kỳ” xáng đáng nào có trí thông minh trung bình cũng có thể nói được, nếu chúng may mắn để bất kỳ kháng nào đó mà cha xá cho phép anh ta đứng trên tòa giảng mà giảng vào ngày lễ kính thánh Teresa thành Lisieux”:

Anh chàng bất kỳ nói trên tòa giảng như sau:

“Anh em thân mến, rất nhiều người chờ đợi tin gì đó mà lòng họ lại không trải đá như các anh em tin tưởng.... Nhưng khi chúng ta tìm kiếm Chúa Kitô trên thế gian này thì chính anh em phải tìm và chờ có anh em mà thôi.... Chính anh em là những Kitô hữu để tham dự vào bản tính Thiên Chúa như trong phụng vụ nói. Chính anh em, những “người có bản tính Thiên Chúa”, đã là điều di sản của Chúa trên đời này từ khi Chúa Kitô sống lại Anh em là muối của trần gian, nếu thế gian mất muối thì tôi phải quá trách ai đây?.... Tân ước thì luôn luôn hián điều gì trung, còn anh em thì lại quá già.... bởi vì anh em không sống với niềm tin của anh em; niềm tin của anh em đã ngừng hoạt động, đã chết rồi”.

Bernanos không là một người học giỏi, nhưng tay nghề kiên cường và nhưng tên đồ đệ của ông. Nhưng ông tin tưởng vào những bông hoa nở từ thẳm sâu như bé như nữ thánh Teresa thành Lisieux, người đã chinh phục Giáo hội và biến đổi thế giới bằng sự thánh thiện, đơn sơ, hiền hòa với một đức tin nhiệt thành nhưng cháy. Đó là một hình ảnh mà mọi người chúng ta phải cúi xin thì sẽ được, nếu chúng ta có lòng can đảm chiến đấu và hành động theo nó. Chắc có những ai thấy sự biến đổi, thay đổi thế giới mới là thánh nhân mà thôi. Mọi người chúng ta có thể là thánh nhân, nhưng chúng ta cần phải có đức mến và bác ái theo những bậc thầy của đời sống.

Bernanos đã có lý niệm về là chủ nghĩa là quan trọng với một thế giới hiện đại, gồm có những loài “chính trị đưa vào hy vọng” nó giống như một người đi qua nghĩa địa và đi vào huyết sáo một cách thản nhiên. Đó chinh qua chủ là một hình thức thay thế hoặc che đậy một hy vọng thực, “một loài ích kỷ, tự cô lập tách biệt mình ra khỏi những nỗi bất hạnh đau khổ không cùng của người khác một cách xảo quyệt” bằng cách tước bỏ làm suy nghĩ về những tội nhân đau đớn. Hy vọng thực “cần phải tranh đấu mới có được”. Chúng ta cần được hy vọng bằng sự thật với một cố gắng và những phi thường....Hy vọng là một nhân đức / virtus có nghĩa là sự can đảm, một quy tắc chí và can đảm anh hùng. Và một hình thức cao nhất của Hy vọng là chiến thắng, vượt qua nỗi tuyệt vọng”.

Bất cứ ai không nhận ra được nỗi tuyệt vọng trên thế giới ngày nay thì có lẽ nên đi ngủ. TÔI HY VỌNG dùng trên những tàn dư của chiến tranh để làm cho chúng ta hiểu biết một chút xíu về tình hình công lý gần đây, những thế giới thực sự vẫn rách nát khi mà liên tục mê hoặc đó tan đi[8]. Chúng ta cần có thể được hy vọng qua sự thật. Điều đó có nghĩa -kể từ lúc Chúa Giêsu nói: “Ta là Đấng, là Sự Thật và là Sự Sống”-thì bất cứ ai cũng có thể nói được “Chúa Giêsu Kitô là Vua”. Đó là một tuyên cáo chính trị rất quan trọng.

Chúng ta phải với Caesar / chính quyền một cách đầy đủ khi mà chúng ta phải với Thiên Chúa thực sự. Chúng ta vinh danh cả thế giới quốc gia để nói rằng chúng ta bằng cách sống Niềm Tin Công Giáo của chúng ta một cách không thiển cận và quy tắc liêm, tuyên xưng niềm tin của nó ra trước công luận, trước công chúng không cần bàn cãi, phân trần xin lỗi. Chúng ta là những công dân của Nước Trời từ trước tiên., bởi vì Chúa đã thách thức yêu cầu gian khổ mà chúng ta sai con người xuống cõi trần chúng ta....Vì vậy cuộc sống của người tín hữu Kitô giáo có thể tóm gọn như sau: Chúng ta càng yêu Chúa một cách chân thật đúng với Niềm Tin của chúng ta bao nhiêu thì chúng ta phải được nói rằng chúng ta thực sự bấy nhiêu.

ĐÔI LỜI KẾT

Đák tát thức bài viát, xin đá cá trích lái Đác TGM Charles Chaput trong lái má đáu cuán sách “Hãy trá lái cho Caesar...”:

- Ai coi viác Tin Chúa là quan tráng –Đác Táng Chaput nói- thì sá không giá Đác Tin cho riêng mình. Náu há có bát đáng ý kián vá mát ván đá gái thì há sá không ngái yên cám kháu. Há sá hành đáng đá thác hián đái u há tin cho dù có phái trá giáa đát cho thanh danh hay sá nghiáp cáa há. Dĩ nhiên theo lá bình tháng, há phái tôn tráng ý kián khác biát cáa nháng ngái có niám tin khác vái há. Nháng đái vái ngái Công Giáo, lá bình tháng đó không có nghĩa là há phái ngám miáng trong nháng cuác tranh luán trác công chúng vá nháng ván đá nhán bán nán táng. Đác Tin Kito giáo luôn luôn có tánh cách cá nhân nháng không bao giá nó là cáa riêng cáa bát cá ai. Vì váy ý niám ‘nhân nháng’ hay ‘cháu đáng’ làm cho Niám Tin thu háp vá riêng cho mình thành mát thói quen hay mát quan niám đán đá cám tháy thoái mái đá cháu khi yên láng không lên tiáng trác công luán vá nháng ván đá luán lý đáo đác, nhân phám, nhân quyán thì không bao giá có thá cháp nhán đác.

Đó phái cháng Đác Táng cũng chá nhác lái ý cáa Chúa mà thôi: “Đác Tin mà không có thác hành là Đác Tin chát” () “Náu nói yêu Chúa mà không yêu tha nhân, không đám xáa đán nháng đau khá, bát công mà nháng ngái chung quanh, nháng ngái ngoái đang phái gánh cháu là nói láo, nói đái” ()

Cũng vá nháng ván đá thuác con ngái, đác đáng kim Giáo Hoàng Bián Đác XVI đã phái cánh cáo nháng ngái có trách nhiám mà “Không lên tiáng cánh tánh, phán đái, lên án nháng bát công, nháng vi phám nhân vá, nhân quyán, nhân phám trong xã hái thì cháng khác gì nháng con chó câm”.

Sau bài này, chúng tôi sá có đáp bán vá thông đáp thá ba cáa ĐTC Bián Đác XVI “Bác Ái trong Sá Thát / Caritas in Veritate” mái đác tuyên đác cho toàn thá CáDCG thá giái ngày 7-7-2009. Đây là mát thông đáp sáng mà James Stoner, giáo sá Chính trá hác thuác Đái hác quác gia Louisiana đã phái nói: “Thông đáp này có sác mánh buác ngái Công Giáo phái xuát đáu lá đái n, bác ra khái hám trú n”.[9]

Fleming Island , Florida
12-7-2009

[1] RENDER UNTO CAESAR: Serving The Nation by Living our Catholic Beliefs in Politic life.
Tác giả: Charles Chaput, TGM Denver, Colorado. Xuất bản 2008.

[2] Việt Nam chúng ta từ nguyên thủy cũng là một nước có tôn giáo. Dĩ nhiên không phải là Công Giáo hay Tin Lành, nhưng từ tiền chúng ta tin ở Trời. Chúng ta thờ ông Bà, thờ Phật, thờ Lão, thờ Khổng, Nho giáo...Sau này thờ Công giáo, Tin Lành ...mọi du nhập vào, nhưng tất cả mọi tôn giáo đều duy trì ngay cả lãnh, thờ cha kính mẹ, làm lành lánh dữ. Quan niệm Thiên Ác của dân ta dù là Phật giáo hay Lão giáo, Khổng giáo, Công giáo....đều giữ gìn nhau, nằm trong khuôn khổ 10 điều răn Đức Chúa Trời. Tất cả mọi người đều tin tưởng là trên đầu chúng ta, tất cả trên trời có ông Trời mà bây giờ ta gọi là Thiên Chúa.

[3] Theo quan niệm Đông phương, Nho giáo, Vua là đấng thiên Trôi (Thiên Tử) để cai trị dân bằng đức nhân nghĩa. Khổng giáo quan niệm Trời và Người cùng đồng một thể, cho nên dân muốn thờ nào là Trời muốn như vậy (Ý dân là ý trời). Ông vua chỉ là một phần trong toàn thể, chỉ đấng thiên Trôi coi sóc dân để dân nước được an bình thịnh vượng yêu thương nhau. Nhưng nếu vua làm điều gì trái lòng dân, tức là trái mệnh Trời. Vua, tuy đấng thiên Trôi, nhưng đấng với dân lại phải chịu hết trách nhiệm. Dân tuy chịu quy phục của vua, nhưng vẫn có quyền bắt vua phải theo đức nhân đức mà làm. “Thiên can thiệp dân, dân chi sơ đức, thiên tất tòng chi”. Quan niệm xưa của ta cũng đâu có khác quan niệm của Công Giáo bây giờ là: Đòi hỏi nhà cầm quyền phải lấy nhân nghĩa mà trị dân, tạo điều kiện công ích. Đó phải chăng là gì khác hơn của Thiên Chúa cho phép ta không phải vâng lệnh chính quyền khi họ làm điều bất đức, bất công, bất chính....

[4] Giáo Hội có biết bao nhiêu là Thánh anh hùng từ xưa, VN chúng ta có hơn 160 vị chính thức được GH phong hiển thánh vì các ngài đã chấp nhận cái chết vì Niềm Tin vào Chúa. Ở thời hiện đại, dẫu chỉ có CSVN cũng có biết bao vị các giáo sĩ lớn giáo dân như HY Trần như Khuê, GM Nguyễn Kim Điền, cha chính Nguyễn Văn Vĩnh, thầy giáo Đổng Bá Lung, giáo dân Lâm Đình Túy....đã chết vì niềm Tin. Nhưng cũng có không ít những người, lấy cớ này nọ để giữ yên lòng cho được yên thân, không dám mở miệng phản đối tội ác và bất công xảy ra trong xã hội.

[5] Nhìn vào Giáo Hội VN hiện giờ, người ta tuyên bố GH thắng tiến và phát triển, nhưng người

chúng ta phép rửa tội, là nhà thờ đông nghẹt người xem, nhiều nhà thờ, các số công giáo được xây dựng huy hoàng tráng lệ... Nhưng xã hội VN, CĐCGVN thực chất thế nào? Tình trạng bất công, xã hội sa đọa, tha hóa có khác hơn 30 năm trước kia không hay còn thế giới hơn nhiều. Họ u quỵ do đâu? Một chút xấu hay tất là do chính người dân đã giúp cho chính quyền có cơ hội trở nên xấu hay tất.

[6] VN không phải không có những vấn đề như vậy. Nó còn thế giới hơn nhiều. và còn nhiều vấn đề khác nữa như tình trạng bất công xã hội, giàu nghèo quá chênh lệch, trẻ con thất học, sống trên vạ hè, ăn xin, xì ke ma túy, nạn gái mãi dâm, nạn buôn người....đã gây nên những thảm họa và làm nhục quốc thể

[7] Người đã nghi, cho rằng trí khôn con người không thể hiểu được những điều cao siêu về Thiên Chúa ngoài những việc cụ thể trần thế.

[8] Chế độ CS / Marxit đưa ra một viễn tượng nghe thật tuyệt vời. Nó vẽ ra một hình ảnh thế giới đẹp đẽ trong đó mọi người đều bình đẳng, không ai giàu hơn ai, mọi người đều là anh em đồng chí sung sướng thoải mái, mọi sự đều là của chung. Mọi người đều làm việc theo khả năng mà hưởng thụ thì theo nhu cầu. Sống như thế nào? Làm ít mà hưởng nhiều hơn mình cần.. Sẽ thế nào ra sao? Hãy nhìn vào thế giới CSVN hiện nay xem nó thế nào? Nó đã biến trở nên thất bại, những người ta vốn có lòng tin minh, vốn có vẻ tranh, tô son phấn để y như những bất công thì nát tan là của nó

[9] James Stoner: Encyclical forces Catholics out of the Bunker